

«Η άπεργία» του Γ. Σκούρτη

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ «ΛΟΥΖΙΤΑΝΙΑ»

Η άνατομία μιας άπεργίας, οι λόγοι που την επιβάλλουν, ή υποπείρωση, ή αγωνιστικότητα, οι διαδικασίες που καταλήγουν σε αποφάσεις για τις διεκδικήσεις, το μίνιμουμ και μάξιμουμ των στόχων που θέλει να επιτύχει, ή σύνθεση των άπεργών, ή συνειδητότητα των συνδικαλιστών, ή μετανάστευση, ή τεχνολογική ανάπτυξη, ή σχέση κεφαλαίου κι εργατικού δυναμικού, ή ταξική συνείδηση του προλεταριάτου, να τα στοιχεία που συνθέτουν το μύθο της «άπεργίας».

Δέν είναι εύκολη δουλειά να μεταφέρεις αυτό τον τεράστιο όλυστο προβληματισμό σε θεατρικό έργο. Χρειάζεται γνώση, έπιστημονικός στοχασμός, ταξική συνείδηση, εργατική και συγγραφική ταλέντο, για να μεταφερθεί δολιχτικά στη σκηνηκή του παρουσίαση και να γίνει θέατρο, όχι εγκυκλολόγισμα.

Ο συγγραφέας είναι με τη μεριά των εργατών. Το πρώτο θετικό στοιχείο για ένα ταξικό θέατρο. Έπιχειρεί και εξηγεί απαρασπαστικά, διαλεκτικά τί σημαίνει κτάλαιο και προλετάριος. Πώς δημιουργείται και αναπτύσσεται το κτάλαιο, σε ποιόν ανήκουν τα παραγωγικά μέσα, ποιος τ' δουλεύει, ποιος δίνει την υπερεξία. Πώς διατηρείται ή εκμετάλλευση ανθρώπου

από άνθρωπο, ακολουθώντας την πορεία της τεχνολογικής ανάπτυξης. Ποιά είναι ή κοινωνική θέση του εργάτη ενόπιον και ξένου και πώς ή ξένος, ή μετακόπτης ευχέστερος είναι ή στόχος, το θύμα του επιχειρηματία και του κράτους που τον καλύπτει. Πότε και πώς ή εργατική άρμπνίζεται κι έχει συνείδηση της θέσης του. Πώς κινείται να ξεγελαστεί από την κερδοβουλία, ρισμένη ταυτική του άρεσκειού, ποιά είναι ή τροστρόπια και ή σχέση του άρεσκειού μαζί του. Ποιά δύσωση έχει ή άπεργία και τί ρόλο άσπασιστικό παίζει ή υποπείρωση ή ή διάσπαση των άπεργών. Κι ή συγγραφέας βλέπει και τον άπεργιστή στη σά θύμα των ιδίων ιδεών πύλων που δέχεται και που ή αντίσταση του λυγίζει κάτω απ' αυτές.

Η μεταστροφή, είναι από τα κύρια θέματα του έργου και τ' άσπασίζει πολύ συχνά ή Σκούρτης, χωρίς όμως ούσιαστικά να τ' άρνηθεί, να θίγει απλά τις αλήθειες που τ' γίνονται και τ'ν εκτρέφουν και ποιοι έχουν συμφέροντα απ' αυτήν.

Το έργο του έχει άρεσις, είναι διαλεκτικό στην ανάπτυξη του και ή γραφή του είναι ενδιαφέρουσα κι οι επιμέρους λεπτομέρειες, όπως ή τραγούδια, ή παραμύθια, τα νομικά άναπαράστασης λαός - θημοκρατία - κτάλαιο στη δύση, ή μίμηση του άρεσκειού και των λακών του, του δίνουν τη θεατρική του όμορφιά.

Άλλα παράλληλα έχει κι άδυναμίες όπως ή πρόλογος, κάποια άνοστήτητα στην ποιότητα των επιμέρους ερηνών κι ή θέση του - άποψη, για το συνδικάτο και τους συνδικαλιστές. Δέν έχει άποφασίσει ή συγγραφέας ούτε όπέρ ούτε κατό του συνδικάτου. Τη υποπείρωση τ'ν βλέπει μίς' στο συνδικάτο, όλλό τ'ν αγωνιστικότητα μίς' άπεργίος έξω απ' αυτό και παρμένα από τους εκόσμιους συνδικαλιστές τους όποπτους αντιγόντες τ'ν άπ' χείρ' της. Αυτό το στοιχείο προσδίδει τους άγώνες των έριστιών συνδικαλιστών. Βίδια κάποια έργοπατέρες κατά παρουν πούλησαν τους εργατικούς άγώνες, όλλό από τ'ν ιστορία του εργατικού κι νήματος διαπιστώνεται πώς άπου λημνώναν έν ήσαν ποτέ αυτοί με τ'ν εκέκλινα φυλάριση, όπως τους παρουνάζει ή συγγραφέας.

Η παράσταση που σκηνοθέτησε ή ίδιος ή συγγραφέας έχει νισιότητα, εύρηματικότητα σωστή κίνηση και σκηνηκή διάταξη των ήθοποιών. Έν πρώτη σκηνοθετική δουλιά έχει πτύχει, έτσι κι έν έχει μίχρος έ.α βάθος μιας έρασιτεχνικής λέγω άπειρίας.

Η κίνηση της Ρ. Κωνσταντίνου, καλή στην άσπαράσταση της κίνησης των μηχανών. Τό παρουνό του Ν. Πατρίπουλου κι ή ή επιέλγει, κα. Μόνο οι φωτισμοί της είσεως, γής που το μ' έβαλλαν, οι διαστημικά σταθμά ήταν ν' τ'ν έβλεπες.

Τό μεγάλο χάρισμα της παράστασης είναι ή μουσική του Δ. Μούση που κάνει τα τραγούδια μελωδικά, αίσθησια, ρυθμικά, αφάντοστα.

Οι 21 ήθοποιοί, όλοι νέοι, ζωντανό με όρεξη και φανερό άγάπη για τη δουλιά τους, όλλοι κι έ.α φραστικοί στις όρησεις τους, συνθέτουν ένα θέατρο που παίζει έτσι, ρικώς — έν έν έρεο παρουν πώς από πίσω υπάρχει άπ' επιμετρίας.